Chapter 2 : Beyond

BG Song : The Awakening / Inside

ในชีวิตหลังความตาย คุณไม่ได้ถูกเปรียบเทียบกับมนุษย์คนอื่นๆ แต่ถูกเปรียบเทียบกับตัวเอง - *“SUM ,p.165”*

คุณเคยครุ่นคิดถึงสิ่งที่เรียกว่าชีวิตหลังความตายกันบ้างรึเปล่า? ส่วนตัวผมแล้ว.. ไม่เคยคิดถึงมันอย่างจริงจังซักเท่าไหร่ ผมมองว่า มันช่างห่างไกลกับวงโคจรในชีวิตของผมเหลือเกิน อย่างมากก็คิดแค่ว่า น่าจะตายตอนอายุ 50 อย่างโดดเดี่ยว หรืออาจจะมีลูกหลานล้อมรอบมีช่วงเวลาวัยเกษียณที่สงบสุขและอบอุ่นใจ ผมคิดถึงเพียงแค่นั้นแล้วก็ได้แต่สายหัว มันช่างแปลกประหลาดจริงๆพอมานั่งคิดถึงสิ่งนี้ ผมลุกขึ้นยืนพลางยืดเส้นยืดสายที่บริเวณขาอีกเล็กน้อย แล้วผมก็ออกวิ่งไปบนลู่วิ่งอีกครั้ง

นั่นคือความคิดตอนที่ผมยังมีลมหายใจ ยังมีไฟฝัน และมีอนาคตอีกยาว...

แต่ดูเหมือนว่าผมจะคิดผิด

เพราะตอนนี้ผมตายไปซะแล้ว...

ผมไม่เคยคิดเลยว่า ชีวิตหลังความตายของผมจะออกมาในรูปแบบนี้ ไม่มีทั้งนรกหรือสวรรค์ใดๆให้เลือก มีแต่เพียงตัวผมเท่านั้นที่อยู่ในโลกหลังความตายอันแสนว่างเปล่า แต่ในตอนนี้ทุกสิ่งกำลังจะเปลี่ยนไป เพราะผมกำลังจะกลับบ้าน….

คุณแม่ครับ… ผมกลับมาแล้ว

ประตูไม้สลักลายสวยงามตรงหน้าผมคือประตูทางเข้าบ้านของครอบครัวอิโต้ บ้านของผมเอง ผมควรจะทำสีหน้ายังไงดีนะ เมื่อเดินเข้าไปด้านใน อ่ะ..จริงสิ ผีนี่สามารถทะลุเข้าไปได้เลยโดยไม่ต้องเปิดประตูไหม? แล้วแบบนี้ทุกคนในบ้านจะเห็นผมรึเปล่า? แต่ก็ช่างมันปะไร… ไว้ถึงตอนนั้นค่อยคิดอีกทีก็แล้วกัน ผมก็คิดซะง่ายๆแบบนั้นเอง

แม้จะยังคิดไม่ออกว่าควรจะทำหรือพูดอะไรดีแต่มืออันสั่นระริกของผมก็กำลังเอื้อมไปเปิดประตูด้วยหัวใจที่เต้นรัวเหมือนกลอง ความรู้สึกเอ่อล้นขึ้นมาราวคนที่อัดอั้นตันใจค่อยๆเพิ่มขึ้นเรื่อยๆทุกขณะจิต

ควับ*!!*

ยังไม่ทันไร เสียงเหมือนเวลาที่ใบมีดโลหะแหวกผ่านอากาศดังขึ้นข้างๆหูของผม โดยไม่ทันจะตั้งตัวหรือแม้แต่จะส่งเสียง คมเคียวก็จ่ออยู่ที่ลำคอของผมเสียแล้ว

“จะทำเรื่องไร้ประโยชน์ไปถึงไหน?”

เป็นคำพูดเย็นเหยียบที่ส่งผ่านมาราวสายลมวูบไหวของยมฑูตตนนึงที่ผมเคยเจอตอนแอบสำรวจมองประตูเชื่อมมิติ...และนั้นคือสิ่งสุดท้ายที่เกิดขึ้นในตอนที่อยู่บนโลกมนุษย์ ผมถูกจับกุมตัวกลับมายังเรฟเวอร์ทั้งๆที่ยังไม่ทันได้พบเจอใครในครอบครัว และถูกทำโทษจากกรรมการนักเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาสู่ความว่างเปล่าอีกครั้งนึง….

‘เรฟเวอร์น่ะมีคาบเรียนด้วยนะ’

‘ต้องเข้ารึเปล่า? แต่พวกเราตายแล้วทำไมยังต้องเรียนอีกล่ะ’

‘ฮ่ะๆๆ นั่นสินะ แต่ฉันว่าจะเข้าล่ะ’

เสียงของใครสักคนลอยผ่านสายลมดังแว่วๆมาในช่วงเย็นวันหนึ่ง มันเป็นวันที่ผมเพิ่งพ้นการทำโทษจากคณะกรรมการนักเรียน ...คาบเรียนงั้นหรอ? อ๋อจริงสิ…ผมลืมเล่าไปอีกเรื่อง มีสิ่งหนึ่งที่ผมได้เรียนรู้ หลังจากการหลบหนีไปยังโลกมนุษย์ครั้งนั้น ดวงวิญญาณสามารถลงไปยังโลกได้ เพียงแค่คุณต้องทำเรื่องขอลงไปด้านล่างเท่านั้น นั่นคือสิ่งที่กรรมการนักเรียนได้บอกกับผม ณ วันที่ถูกจับตัวกลับมา ตอนนั้นผมได้แต่เค้นเสียงหัวเราะออกมาเบาๆในความโง่เขลาของตนเอง แต่ก็ไม่ได้เสียใจกับสิ่งที่ผมทำลงไปหรอกนะ อย่างน้อยๆก็ค่อนข้างภูมิใจกับมันทีเดียว รู้สึกขอบคุณคนที่ช่วยผมจากใจจริงซะด้วยซ้ำไป

ไหนๆก็ไหนๆ… การเข้าเรียนก็คงไม่ได้แย่อะไรนัก ผมจึงตัดสินใจที่จะลองเข้าเรียนดูซักครั้ง อาจจะมีเรื่องดีๆหรือมีสิ่งที่เป็นประโยชน์เกิดขึ้นระหว่างนั้นก็เป็นไปได้ อย่างเช่นความทรงจำที่ขาดหายไป

ห้องเรียนที่มีโต๊ะไม้เรียงรายกระจายเต็มพื้นที่ในห้องนั้นดูไม่แตกต่างจากห้องเรียนในสมัยที่ผมยังมีชีวิตอยู่ มีเด็กนักเรียนหลายคนเข้ามานั่งในคาบเรียน บางคนช่างดูคุ้นตา แต่บางคนผมเองก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกก็มี ห้องเรียนในยามโพล้เพล้ดูแปลกตาไปจากเวลาเช้าๆหรือช่วงบ่ายพอสมควร แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้ผมรู้สึกแย่หรือแปลกถิ่นที่อะไร แต่สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกแปลกใจกลับกลายเป็น คนสอน… และสิ่งที่สอนในคาบเรียนนั้น

‘ความสุขที่สุดในชีวิต’ คือสิ่งที่ลีเอล ได้กล่าวทิ้งท้ายเอาไว้ มันคือโจทย์ที่ถ้าตอนสมัยผมยังมีชีวิตอยู่ละก็ ผมคงตอบได้ไม่ยาก แต่เพราะชิ้นส่วนความทรงจำในตอนนี้ของผมมันขาดหายไปเสี้ยวนึงเสียแล้ว โจทย์ข้อนี้จึงค่อนข้างยากและสร้างความขุ่นมัวในใจผมให้ข้นคลั่กขึ้นไปอีกเท่าตัว

จบคาบเรียนในวันนั้น ผมได้แต่เดินครุ่นคิดถึงสิ่งที่มีความสุขที่สุดในชีวิตไปเรื่อยๆระหว่างทางเดินกลับห้องพัก

‘อาจจะเป็นการวิ่ง? ใช่เราชอบวิ่ง แต่ทำไมรู้สึกเหมือนมันยังไม่ใช่สิ่งที่สุขสุดๆกันนะ?’

ในวันนั้นเองผมพบความประหลาดใจถึง 2 อย่างด้วยกัน….

อย่างแรกก็อย่างที่คุณรู้ โจทย์ที่ยากที่สุดในชีวิต(หลังความตาย)ของผม
อย่างที่สอง คือสิ่งที่วางสงบนิ่งอยู่ในลิ้นชักใต้โต๊ะในห้องพักของผมเอง….

มันเป็นกล่องที่ดูผ่านๆก็เหมือนกล่องไม้ธรรมดาๆ แต่ไม่รู้เพราะอะไร สัญชาตญาณของผม กลับทั้งต่อต้านและเร่งเร้าให้เปิดสำรวจดูสิ่งที่อยู่ด้านในซะเหลือเกิน

ราวกับมันคือ กล่องแพนโดร่า ที่ทั้งอันตรายและเย้ายวน…

สุดท้ายความอยากรู้อยากลองก็นำพาผมให้เปิดกล่องอันตรายกล่องนั้นขึ้นมา แต่สิ่งที่อยู่ภายในกลับเป็นอะไรที่เกินคาดการณ์ของผมเป็นอย่างมาก

“……?”

ผมหยิบเอาสิ่งที่นอนสงบนิ่งภายในกล่องขึ้นมาอย่างช้าๆ มันคือโบว์สีแดงสำหรับชุดนักเรียนหญิง โรงเรียนของผมนั่นเอง

เพราะอะไรเจ้าสิ่งนี้ถึงโผล่มาได้กันนะ? ……..มันคงเป็นไปไม่ได้ว่าผมจะขโมยโบว์ของเอ่อ… ใครสักคนมาเก็บไว้ ไม่ๆ ผมคิดว่าผมคงจะไม่มีความกล้าบ้าบิ่นพอที่จะทำอะไรทำนองนั้น หลังจากคิดอยู่นานทีเดียวผมก็นึกไม่ตกอยู่ดี เลยตัดสินใจเก็บหลักฐานชิ้นสำคัญกลับลงไปในกล่องและปิดลิ้นชักลงตามเดิม

แต่ความประหลาดใจอย่างที่ 2 ก็ยังคงมีผลต่อเนื่องมาจนถึงในวันรุ่งขึ้น

มันนำพาซึ่งความสงสัยที่เกิดขึ้นในหัว จนทำให้ผมหยุดคิดถึงมันไม่ได้เลยแต่มันก็ใช้เวลาไม่นานเกินรอเพราะจู่ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็พรั่งพรูเข้ามาในหัวของผมช่วงราวๆสายๆของวัน ข้อมูลมากมายที่หลั่งไหลเป็นสายส่งเข้ามามากจนเกินกว่าที่ผมจะทนนั่งนิ่งเฉยได้ รู้สึกปวดหัวราวกับจะระเบิดออกเป็นเสี่ยงๆหลับตาลงคุดคู้อยู่กับพื้นห้องพัก และเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างหยุดลง ความทรงจำที่ลบเลือนก็กลับมาแจ่มแจ้งอีกครั้ง ….. ความทรงจำเกี่ยวกับวันนั้น วันที่ผมตาย

วันนั้นเป็นวันฝนตก อากาศก็ยังคงหนาวอยู่เหมือนทุกๆวันและยิ่งมีฝนตกลงมาด้วยอากาศก็ยิ่งขมุกขมัวเข้าไปใหญ่ มันเป็นวันหยุดช่วงก่อนจะเปิดภาคเรียน แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น ผมก็ยังหยิบเสื้อวอร์มสวมทับเสื้อยืดสีขาวตัวเก่าและตัวเก่งพร้อมกับคว้ารองเท้าวิ่งมาสวมใส่เตรียมออกไปนอกบ้าน

“ฉันไปละนะ….”
“…..”

ไม่มีเสียงตอบรับมาจากในบ้านเหมือนอย่างเคย แต่ผมรู้ดีว่าอย่างน้อยๆก็มีคนๆนึงที่รับรู้มัน ผมได้แต่ถอนหายใจเฮือกนึงก่อนจะเดินออกไปด้านนอกพบกับอากาศที่ขมุกขมัวไม่แพ้บรรยากาศภายในบ้านตอนนี้เลยทีเดียว เส้นทางในการวิ่งของผมก็เหมือนเดิมๆอย่างที่เคยผ่านมา คือเริ่มจากที่บ้านแล้วผ่านย่านตลาดก่อนจะไปจบลงที่สนามในโรงเรียนและวิ่งวนในลู่ต่อไปซักพักค่อยวิ่งกลับมาบ้าน กินระยะเวลาไปประมาณนึงแบบนี้เกือบจะทุกวัน แต่วันนั้นผมคิดอะไรไม่รู้ ผมรู้สึกว่าผมอยากวิ่งไปถึงโรงเรียนไวกว่าปกติเล็กน้อย เลยเลือกที่จะเปลี่ยนเส้นทางเป็นวิ่งไปตามทางที่เคยเดินไปโรงเรียนปกติของผมแทน และนั้นคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด ข้อมูลฉบับค่อนข้างย่อคือ ผมไปถึงโรงเรียนไวกว่าปกติเป็นพิเศษ และสายฝนเองก็เริ่มลงเม็ดมาได้ซักพักนึงแล้วด้วยในเวลานั้น พื้นดินที่เปียกชุ่มทำให้ผมรู้สึกไม่ค่อยชอบใจนัก เพราะนอกจากจะลื่นแล้ว ยังรู้สึกไม่ค่อยจะสบายเนื้อตัวเท่าที่ควรด้วย ผมวิ่งเลี้ยวเข้าไปในโรงเรียนด้วยความเร็วปกติ เพราะเป็นวันหยุดและอากาศไม่ค่อยจะเป็นใจ เลยมีผู้คนเพียงแค่ประปรายเท่านั้น ส่วนใหญ่ก็พวกนักกีฬากับนักเรียนที่มาช่วยงานต่างๆทั่วๆไป ผมเอ่ยปากทักทายเพื่อนร่วมชั้นที่เป็นนักกีฬาด้วยกันอีกคนก่อนจะแหงนหน้าไปมองตึกเรียนที่ตั้งตระหง่าสูง 4 ชั้นตรงหน้า ตึกเรียนเดิมๆที่เคยเห็นในทุกๆวันตอนนี้ด้านบนสุดกลับมีผ้าใบขาวกางขึงเอาไว้รอบๆ เพราะพายุหิมะที่เข้าหนักหน่วงเกินไปหน่อยช่วงก่อนหน้านี้ ทำให้พื้นที่บริเวณดาดฟ้าชำรุดเสียหาย รั้วกั้นพังจนหล่นร่วงลงมาในเย็นวันนึง แต่โชคดีทีเดียวที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ หลังจากวันนั้นทางโรงเรียนก็เลยถือโอกาสปิดดาดฟ้า ทำการปรับปรุงเสียใหม่ให้ดียิ่งขึ้นในช่วงเวลาที่ทุกคนปิดเทอม มีผ้าใบสีขาวขึงกั้นไปรอบๆบริเวณดาดฟ้าเพื่อให้ทุกคนรู้ว่าตอนนี้กำลังมีการก่อสร้าง และเพื่อป้องกันไม่ให้ใครก็ตามเข้าออกบริเวณนั้น ไม่มีใครบ้าบิ่นพอที่จะขึ้นไปเล่นหรือหาเรื่องให้ตัวเองแน่ๆล่ะ ผมเองถึงจะเสียดายทำเลที่นั่งกินข้าวอยู่หน่อยๆ แต่มันก็ช่วยไม่ได้ เพียงแต่...มันไม่ใช่สำหรับวันนี้ ในวันที่ผมเห็นเงาของใครบางคนฉายทาบทับไปกับผืนผ้าขาวๆอยู่อย่างหมิ่นเหม่บนดาดฟ้านั้น

!!!

ผมมองอย่างตะลึงงันกับสิ่งที่ตนเองเห็น ด้วยทั้งตกใจและไม่เชื่อสายตาตัวเองซักเท่าไหร่ อาจจะเป็นผีก็ได้หรืออาจจะแค่ตาฝาด พอคิดได้แบบนั้นถึงแม้จะขยี้ตาเท่าไหร่ แต่สิ่งที่ผมเห็นในตอนแรกก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย เงาๆนั้นกำลังรื้อผ้าใบด้านนึงที่กั้นตรงบริเวณรั้วชำรุดออกอย่างช้าๆ

มีคนกำลังจะฆ่าตัวตาย!!!!

คิดเป็นอื่นไม่ได้อีกแล้วนอกจากนี้ ผมรีบวิ่งพรวดพราดเข้าไปด้านในอาคาร วิ่งตรงดิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิตขึ้นไปด้านบนดาดฟ้าที่ปกติมักจะปิดตายอยู่เสมอ แต่ด้วยเพราะอะไรไม่รู้ วันนี้ประตูดาดฟ้ากลับเปิดกว้างและไม่ได้ล็อค ภาพตรงหน้ายิ่งเป็นสิ่งยืนยันมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าความเข้าใจของผมไม่ได้ผิดไปเลย เด็กสาวในชุดนักเรียนยืนตากฝนเหม่อมองลงไปเบื้องล่าง มองลงไปยังบริเวณสวนดอกไม้ที่ผอ.ปลูกเอาไว้กับถนนที่มีนักเรียนกำลังพูดคุยอย่างสนุกสนานกันอยู่ ผมสีน้ำตาลอ่อนๆของเธอวูบไหวไปตามแรงลมเปียกลู่ลงมาเล็กน้อยเพราะละอองฝน มันช่างคุ้นเคยเหลือเกินสำหรับผม ไหล่เล็กๆที่เปียกชุ่มน้ำจนผ้าแนบไปกับเนื้อนั้นสั่นระริกตามแรงสะอื้นไห้ ที่บริเวณด้านข้าง มีรองเท้านักเรียนวางเรียงไว้อย่างเรียบร้อย ถ้าผมมาช้ากว่านี้ละก็… ภาพที่ผมเห็นคงจะเหลือเพียงแค่รองเท้าคู่นั้นเป็นแน่

“.....เรนกะ?” ผมส่งเสียงที่แหบพร่าเรียกเธอออกไปค่อยๆเดินเข้าไปใกล้ๆ พลางยื่นมือไปข้างหน้าอย่างช้าๆ หวังเพียงว่านั้นคงจะไม่ใช่เธอที่ผมรู้จัก แต่ร่างนั้นกลับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงก่อนจะหันใบหน้าที่ผมไม่รู้ว่ามันเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาหรือสายฝนกันแน่กลับมามองผมด้วยสีหน้าไม่สู้ดีเอาซะเลย

“เคย์….” เสียงเล็กๆของเธอสั่นไหว ราวกับกำลังจะแตกหักลงไปตรงหน้าผมได้ทุกวินาที
“เคย์...ฉัน...อย่าเข้ามานะ! ถ้านายเข้ามาฉันจะโดดลงไปจริงๆด้วย!!” คำขู่ถูกเปร่งออกมาจากปากอีกฝ่าย ทำเอาผมต้องชะงักนิ่งอยู่กับที่ ผมได้แต่มองเธอพลางคิดถึงคำปลอบโยนและวิธีใดๆก็แล้วแต่ที่จะทำให้เธอไม่คิดสั้นกระโดดลงไปเบื้องล่าง

“เรนกะ.. อย่าทำเลยนะ ฉันขอร้องล่ะ...มาคุยกันดีๆก่อนเถอะ นะ?” ผมค่อยๆพูดหว่านล้อมอีกฝ่ายช้าๆ พยายามไม่ขยับตัวเข้าไปหามากกว่านี้ แต่จากระยะห่างกะอย่างคร่าวๆ ผมคิดว่าผมพอจะสามารถวิ่งไปดึงเธอให้กลับเข้ามาได้อยู่หรอก... เรนกะส่ายหน้าน้ำตาค่อยๆไหลอาบแก้มเธอไปอย่างเงียบๆ พลางขยับไปใกล้ๆขอบริมบริเวณรั้วที่ตอนนี้ผ้าใบได้ถูกปลดออกไปเผยให้เห็นรั้วชำรุดได้อย่างชัดเจน

“เคย์...ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ฉันทนต่อไปไม่ไหวแล้วล่ะ” คำพูดพรั่งพรูออกมาจากปากของเรนกะ เธอยกมือข้างนึงปิดหน้าพลางส่ายหน้าช้าๆ

“เรนกะ เธอยังมีฉันนะ? ไหนเธอบอกว่าเปิดเทอมเราจะไปเดทกันไง? นะ? หรือ...หรือพวกเราไปกันวันนี้เลยดีไหม? อย่าทำอะไรแบบนั้นเลยเถอะฉันขอร้องล่ะ นะเรนกะ?” ผมพูดอ้อนวอนเธอพลางค่อยๆขยับตัวเข้าไปหาอีกเล็กน้อย อีก...ไม่กี่ก้าวก็จะสามารถคว้าตัวเธอให้กลับมาด้านในได้แล้ว เริ่มมีเสียงเซ็งแซ่จากเบื้องล่างของนักเรียนดังขึ้น คงมีคนสังเกตเห็นเรนกะแล้วและอีกไม่นานเจ้าหน้าที่คงจะขึ้นมาช่วยเกลี้ยกล่อมเธออีกแรงนึง พอคิดได้แบบนั้นผมก็เบาใจลง แต่ไม่มากนักหรอก ผมยังต้องพยายามในส่วนของตัวเอง ในการเกลี่ยกล่อมเธอให้ลงมาก่อน

“เรายังแก้ไขมันได้อยู่นะเรนกะ ทุกอย่างมันจะดีขึ้นเองนะ? พวกเรากำลังจะเรียนจบอยู่แล้ว...” ใบหน้าของเธอที่เงยมามองผมเหมือนเริ่มอ่อนลงเล็กน้อย เธอค่อยๆเริ่มเปิดใจมากยิ่งขึ้น นี่เป็นสัญญาณที่ดีทีเดียว

“ฉ...ฉัน ฉันกลัวเคย์ ฉันกลัว….ฉันไม่อยากอยู่บนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว ทุกคน..ทุกคนในห้องของฉันรุมรังแกฉัน นายก็เห็นใช่ไหม? มัน..มันแย่มากฉันไม่อยากอยู่อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว” น้ำตาของเธอไหลไม่หยุดในตอนที่พรั่งพรูเรื่องราวออกมา ร่างเล็กๆนั้นคุดคู้ลงกับพื้นก่อนจะปล่อยโฮ

เรนกะเป็นเพื่อนของผมมาตั้งแต่สมัยเด็ก เธอมีบุคลิกร่าเริงสดใส มักมีรอยยิ้มอยู่เสมอๆ พวกเรามักจะอยู่ห้องเดียวกันมาตลอดตั้งแต่ประถม จนกระทั่งตอนขึ้นม.ปลายปี2 เป็นครั้งแรกที่เราทั้งคู่แยกห้องกัน บุคลิกสดใสร่าเริงของเธอก็เปลี่ยนไปนับจากนั้น กลายเป็นคนซึมเศร้า นิ่งเงียบ เหม่อลอยในบางครั้ง ผมเพิ่งมารู้เมื่อไม่นานมานี้เองว่า เธอ..โดนเพื่อนในห้องบางคนรังแกและกลั่นแกล้ง เพราะเธอไม่เคยบอกและผมไม่เคยรู้... จนวันนึงทุกอย่างก็แดงออกมา ผมรู้สึกเสียใจที่ปกป้องอะไรเธอไม่ได้เลย

มันเป็นความผิดของผมเอง…

“เธอยังมีฉันนะเรนกะ เธอยังเหลือฉัน!!” ผมพูดตะโกนออกไปเพื่อเรียกสติของเธอ ดูเหมือนมันจะได้ผลเพราะเรนกะเริ่มจะได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ผมค่อยๆเดินเข้าไปใกล้ๆเธอขึ้นเรื่อยๆ ค่อยๆพูดหว่านล้อมเธอต่างๆนานาให้เธอเบาใจลง เรื่องทุกอย่างกำลังจะจบลง อีกเพียงนิดผมก็จะเอื้อมมือไปถึงเธอได้แล้ว แต่ทุกๆอย่างดันไม่เป็นไปในแบบที่มันควรจะเป็น…. อาจจะเป็นเพราะฝนที่ตกลงมาเฉอะแฉะมากจนเกินไป หรืออาจจะเป็นเพราะผมประมาทจนเกินไป ในจังหวะที่เรนกะกำลังลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ ขาซ้ายของเธอก็เกิดลื่น เธอหงายหลัง...กำลังจะร่วงลงไป ผมรีบเอื้อมมือออกไปคว้าคอเสื้อและไหล่ของเธอเอาไว้ก่อนจะออกแรงเหวี่ยงหมุนให้ร่างของเธอกลับเข้ามาด้านใน ใบหน้าของเธอที่ยังคงมีคราบน้ำตานั้นฉายแววตกใจสุดขีด

ไม่เป็นไรแล้วนะเรนกะ… ไม่เป็นไร เธอปลอดภัยแล้ว….

เพราะมันเป็นผมซะเอง ที่ร่วงลงไปสู่พื้นเฉอะแฉะเบื้องล่างแทนที่เธอ…..

และภาพสุดท้ายที่ผมเห็นคือเธอ เอื้อมมือลงมาด้านล่างทั้งน้ำตา ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะดับวูบไป….โดยที่ผมแทบจะไม่ทันรู้สึกถึงความเจ็บปวดใดๆเลยด้วยซ้ำ…ในมือของผมนั้น ยังคงกำริบบิ้นสีแดงของเธอเอาไว้แม้ในวินาทีสุดท้ายที่หัวใจหยุดเต้นลง

ผมลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ….. นี่สินะ..สาเหตุการตายของผม ความเคลือบแคลงใจทุกอย่างได้ถูกไขกระจ่าง ความทรงจำนี้ได้นำมาพาทั้งความโล่งใจ และความรู้สึกเป็นห่วงที่ก่อตัวขึ้น ….ผมอยากเจอเธออีกครั้ง ผมมั่นใจว่าเรนกะจะต้องรู้สึกผิดกับการตายของผมแน่ๆ… ทั้งๆที่ผมสัญญากับเธอเอาไว้ ว่าผมจะอยู่เคียงข้างเธอแท้ๆ ตอนนี้เธอจะรู้สึกโดดเดี่ยวแค่ไหนกันนะ? พอคิดได้แบบนั้นผมก็มีความอยากที่จะกลับไปโลกมนุษย์อีกครั้ง ไม่ใช่เพื่อกลับไปหาครอบครัว แต่เพื่อไปพบเธอ...เรนกะ

To be continue in chapter 3

สรุปเหตุการณ์ใน Chapter 2

- เคย์โดนจับตัวกลับมาจากโลกมนุษย์โดยยมฑูต และถูกทำโทษ
- เลือกที่จะลองเข้าเรียน และเลือกที่จะเปิดกล่องในลิ้นชัก
- สาเหตุการตายเกิดมาจากการเข้าช่วยเหลือเพื่อนของตนเอง สามารถช่วยเอาไว้ได้แต่ก็แลกมากับการต้องตกลงมาซะเอง

- **เรนกะกับเคย์มีสถานะเป็นเพื่อนสนิทกัน /….**